

Arrest

nr. 49 738 van 19 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 november 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Verzoeker gaf geen gehoor aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken om zich aan te bieden op 2 februari 2010 waardoor hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 9 maart 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 mei 2010.

1.3. Op 26 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Malikiya, de Syrische nationaliteit te bezitten en christen te zijn. Omdat er in uw geboorteplaats geen werk voorhanden was, verhuisde u een zevental jaar geleden naar al-Midan, Aleppo, waar u tewerkgesteld werd in een atelier waarin 'couture' werd gemaakt. U huurde er een huis tesamen met uw vriend, Pierre. In februari/maart 2009 leerde u in het atelier het moslimmeisje F. (...) kennen. Jullie begonnen met elkaar uit te gaan en ontmoetten elkaar in een cafetaria of in een park. Jullie beseften na een aantal maanden dat jullie relatie serieus was doch brachten niemand, behalve Pierre, hiervan op de hoogte omdat dit zeker problemen zou geven, jullie behoorden immers tot verschillende religies en jullie respectievelijke families zouden zich tegen deze relatie verzetten. Vanaf april/mei 2009 begonnen jullie seksuele betrekkingen te hebben maar namen hierbij geen voorzorgen hoewel jullie zich bewust waren van de risico's mocht F. (...) zwanger worden. U verwachtte er zich gewoon niet aan dat iets dergelijks zou gebeuren. Rond 6 november 2009 deelde uw vriendin u mee dat ze zwanger was en gaven jullie zichzelf twee dagen bedenktijd om te weten te komen wat te doen. Op 8 november 2009, F. (...) was op dat moment met u aan het bellen en jullie spraken over deze zwangerschap, werd dit gesprek door haar moeder gehoord. U hoorde nog dat Fadia door haar moeder werd beledigd, waarna de telefoon werd ingehaakt. U probeerde nog terug te bellen, doch dit was tevergeefs en u begaf zich daarop naar de Mahadad Bardad om na te denken. U telefoneerde naar Pierre en vroeg hem u daar te vervoegen. Eenmaal daar aangekomen vertelde u hem wat er gebeurd was, waarop Pierre u aanraade naar een kozijn van hem, ene A. (...) die woonde in Ashrafia in Aleppo, te gaan en daar het verdere verloop van de situatie af te wachten. Pierre ging terug naar huis en diezelfde avond viel de familie van Fadia binnen, ze waren gewapend en wilden weten waar u was. Pierre liet hen weten dat u niet meer naar huis was teruggekeerd, waarna ze het huis bleven surveilleren. Pierre bracht u hiervan telefonisch op de hoogte. De volgende ochtend kwam er een patrouille van de Criminele Veiligheid naar jullie huis, die naar u op zoek was en het huis doorzocht. Diezelfde dag kwamen ze ook naar het atelier. U bracht uw familie via de broer van Pierre, nl. A. (...) die in Kamishli woonde, op de hoogte van uw problemen, waarop uw familie u aanraade het land te verlaten. Via Pierre kwam u te weten dat de familie van F. (...) klacht tegen u had neergelegd: u zou zich 'agressief' ten overstaan van haar hebben gedragen en u zou bij verstek tot een aantal jaren gevangenisstraf zijn veroordeeld. U vernam dit in de periode dat u bij A. (...) was ondergedoken. U probeerde tevergeefs F. (...) te bellen en ook Pierre probeerde bij haar vriendinnen in het atelier navraag naar haar te doen, maar ook hij kwam niets te weten. Op 15 november 2009 verliet u met de hulp van een smokkelaar, F. (...), het land en reisden jullie naar Antakia (Turkije). F. (...) had u voorzien van een Syrisch paspoort. Vervolgens reden jullie verder naar een wijk iets buiten Istanbul, daar verbleef u ongeveer een week bij een koppel. U had geen contact met uw familie omdat uw familie geen telefoon heeft en u geen nummers kende van personen in uw geboorteplaats die wel telefoon hadden. Vervolgens werd u, verborgen in een laadruimte van een vrachtwagen, naar België gebracht, waar u op 26 november 2009 een eerste keer asiel aanvraag. Omdat u zich niet had aangeboden voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 februari 2010 werd u geacht afstand van uw asielaanvraag te doen. Op 9 maart 2010 diende u, zich baserend op dezelfde feiten, een tweede asielaanvraag in. U hebt geen contact meer met personen in Syrië.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in kader van uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Zo kan er aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof worden gehecht. U verklaart immers als christen een 'verboden relatie' te hebben gehad met een moslimmeisje omdat jullie wisten dat, mocht deze relatie aan het licht komen dit, omwille van jullie verschillende religies, voor ernstige problemen zou zorgen. In dit opzicht kan het dan ook **niet overtuigen** dat jullie afspraken elkaar te zien in een cafetaria of in een openbaar park, plaatsen die bezwaarlijk als discreet kunnen worden bestempeld en waar jullie dan ook het risico liepen door familie of vrienden te worden gezien (CGVS, p.3). U hierop gewezen, verklaarde u dat deze plaatsen iets verderop gelegen waren en dat jullie een taxi namen om daar te geraken. U er vervolgens op gewezen dat iedereen, hiermee doelend op familie*

en vrienden, een taxi kan nemen, stelt u dan dat zowel de cafetaria als het park groot zijn. Er dan op gewezen dat dit niet uitsluit dat familie of vrienden jullie daar toch tegen het lijf zouden kunnen lopen of dat jullie samen zouden worden gezien bij het instappen van een taxi, stelt u dat dit nooit is gebeurd en dat Fadia's familie niet in die regio komt (CGVS, p.4). Uw uitleg kan niet overtuigen. Mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan het 'geheime karakter' van jullie relatie kan er van worden uitgegaan dat jullie meer omzichtig te werk zouden gaan en meer discrete ontmoetingsplaatsen zouden uitkiezen daar het niet uit te sluiten viel dat jullie, en zoals reeds werd aangestipt, op deze plekken zouden kunnen worden 'betrapt'. Deze nonchalante manier van handelen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen.

Verder kan het **niet overtuigen** dat jullie, zich bewust zijnde van de risico's, seksuele betrekkingen zouden hebben gehad. Zo is het op zich al weinig geloofwaardig dat F. (...), die moslim was en uit een naar uw zeggen toch wel religieuze familie kwam, er als maagd in zou hebben toegestemd met u naar bed te gaan. Vooreerst is het algemeen geweten dat in de moslimtraditie de maagdelijkheid van een meisje uitermate belangrijk is voor de eer van de familie en is het quasi ondenkbaar dat F. (...), opgegroeid in deze traditie en wetende dat ze hierdoor de eer van de familie op het spel zette, wat ook voor haar de nodige consequenties zou meebrengen, hierin zou hebben toegestemd. U geeft daarenboven zelf ook aan dat, mocht haar familie zulks achterhalen, jullie zouden worden gedood. Jullie beiden waren zich hiervan bewust (CGVS, p.4). U vervolgens gevraagd of jullie dan voorzorgen namen, stelt u dit niet te hebben gedaan omdat jullie de eerste keer zich hier niet aan zouden hebben verwacht, ook de keren daarna zouden jullie geen voorzorgen hebben genomen maar wel voorzichtig zijn geweest (CGVS, p.3). Nogmaals gevraagd waarom jullie dit hadden nagelaten, stelt u dat jullie wilden samen zijn en u er zich niet aan zou hebben verwacht dat uw vriendin zwanger zou worden (CGVS, p.4). Gezien bovenstaande observaties kan jullie toch wel zeer lakse houding weerom totaal niet overtuigen daar jullie zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van de consequenties wanneer zou blijken dat uw vriendin geen maagd meer was, meer nog, wanneer zou blijken dat ze zwanger was.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo is het enigszins merkwaardig dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens in de vragenlijst, opgesteld ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, **nooit expliciet hebt vermeld** dat u ervan beschuldigd werd F. (...) **te hebben verkracht**, u had het enkel over 'een klacht' die tegen u werd neergelegd. Wat echter **totaal niet kan overtuigen** is dat u ten overstaan van deze dienst nooit hebt vermeld dat u, in de periode dat u bij A. (...) was ondergedoken, via uw vriend Pierre zou hebben vernomen dat u **bij verstek tot een aantal jaren gevangenis was veroordeeld**, er zou zelfs **een officiële veroordeling** bestaan (CGVS, p.5). U hiermee geconfronteerd stelt u dat wanneer men bij DVZ al niet zei dat er een klacht tegen u was neergelegd, ze ook niet zouden reppen over het feit dat u veroordeeld was (CGVS, p.5). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar in het gehoorverslag van DVZ wel degelijk melding wordt gemaakt van het feit dat er klacht tegen u was neergelegd (Vragenlijst, p.2). Het feit dat u nagelaten hebt te vermelden dat u bij verstek bent veroordeeld voor verkrachting, terwijl u dit nog in Syrië hebt vernomen, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid daar een dergelijk gegeven een essentieel element is om uw vrees ten overstaan van de autoriteiten aannemelijk te maken. Het weinig geloofwaardige karakter van dit aspect van uw verklaringen wordt andermaal bevestigd door het gegeven dat u niet eens weet tot hoeveel jaar gevangenisstraf u werd veroordeeld, noch door welke rechtbank dit is gebeurd, elementen die toch essentieel zijn om uw vrees correct te kunnen inschatten (CGVS, p.5). In dit kader kan het **ook niet overtuigen** dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS, toen u gevraagd werd of u officieel werd gezocht en of er een arrestatiebevel op uw naam was uitgegeven, verklaarde dat dit **niet het geval was** omdat ze u anders zouden hebben opgepakt (CGVS, p.2), terwijl u nu dus, op het einde van het gehoor, **verwijst naar** een veroordeling bij verstek. Het kan niet overtuigen dat de autoriteiten u enerzijds bij verstek tot een aantal jaren gevangenis zouden veroordelen, en anderzijds de moeite niet zouden nemen een arrestatiebevel op uw naam uit te geven en u 'officieel te zoeken'.

Voorts kan het **niet overtuigen** dat u op 15 november 2009 de Syrisch-Turkse grens zou zijn overgestoken, weliswaar in het gezelschap van een smokkelaar, maar in het bezit van een Syrisch paspoort waarvan u enkel de naam kende waarop dit document was uitgegeven. Immers u gevraagd naar de geboortedatum, geboorteplaats, moest u hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd wat u zou gedaan hebben wanneer er u bij een individuele identiteitscontrole verdere vragen zouden zijn gesteld aangaande uw identiteit, stelt u enkel en alleen dat dit niet wordt gedaan. U er dan op gewezen dat dit wel degelijk kan gebeuren, stelt u dan dat u gewoon uw eigen leeftijd zou hebben opgegeven. U er dan op gewezen dat een dergelijk antwoord eerder bizar is aangezien dit wel eens problemen zou kunnen opleveren mocht deze leeftijd niet overeenkomen met de gegevens opgenomen in uw paspoort, stelt u dan maar dat ook de smokkelaar wist dat er iets dergelijks niet zou worden gevraagd. Gezien er niet kon worden uitgesloten dat u tijdens het overschrijden van de grens wel

degelijk grondig zou kunnen worden gecontroleerd kan het totaal niet overtuigen dat u door de smokkelaar niet op 'uw valse identiteit' zou zijn voorbereid, temeer ook hij zelf hierdoor in de problemen zou komen daar u duidelijk aangeeft dat jullie dit traject samen aflegden (CGVS, pp.2-3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen, maar ook uw algehele geloofwaardigheid.

Een verdere vaststelling die uw geloofwaardigheid ondermijnt is het feit dat u, sinds u in België bent, **totaal geen nieuws hebt over de situatie van F. (...) uw geliefde**. U zou haar tevergeefs hebben proberen te bellen en ook uw vriend Pierre zou u niet aan de lijn hebben kunnen krijgen. U gevraagd of u in die zeven jaar dat u in Aleppo leefde niemand anders had leren kennen die u kon vertrouwen, antwoordt u daarop ontkennend. U zou wel via vrienden van uw kozijn, die hier woonachtig is, en die naar Syrië waren geweest, uw uittreksel uit de burgerlijke stand hebben ontvangen. U zou via hen ook te weten zijn gekomen dat de Criminele Veiligheid bij uw familie was langsgekomen, doch dat zij het voor het overige goed stellen. U dan gevraagd of de Veiligheid regelmatig langskomt, stelt u dit niet te hebben gevraagd. U gevraagd waarom u dit hebt nagelaten stelt u dat u weet dat u gezocht wordt en dat u niet meer moet weten (CGVS, p.2). Gezien accurate informatie hieromtrent essentieel is, is het opmerkelijk dat u hier niet expliciet naar hebt gevraagd. Uit bovenstaande blijkt dat u, nadat u een aantal keren tevergeefs zou hebben proberen te bellen naar F. (...) en P. (...), zelf hebt nagelaten hieromtrent verdere demarches te ondernemen. Gezien het hier uw vriendin betreft, die daarenboven zwanger is van uw baby, kan er toch van worden uitgegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou verrichten informatie hieromtrent te vergaren, het feit dat u dit hebt nagelaten, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

In de marge dient nog aangestipt dat de vaststelling dat u zich niet aangeboden hebt voor uw gehoor op DVZ op 2 februari 2010 in kader van uw eerste asielaanvraag andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven ondermijnt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw uittreksel uit de burgerlijke stand neer. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat. U toonde nog een usb-stick waarop naar uw zeggen nogal wat 'genante' foto's zouden staan van u en F. (...) (CGVS, p.6). Gezien het CGVS van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven, werd deze stick door het CGVS niet ingehouden gezien deze geen meerwaarde heeft voor de beoordeling van de door u aangehaalde asielmotieven. Uw advocaat legde volgende documenten neer: het 'International Religious Freedom Report 2009, onderdeel 'Society'; een uittreksel uit het 'Country Report on Human Rights Practises 2009' en een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Syrië, september 2009. Gezien er, en zoals reeds werd aangehaald, geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven vermogen ook deze stukken niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, een manifeste appreciatiefout en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de toepasselijke taalwetgeving niet gerespecteerd werd doordat de tolk Arabisch vertaalde naar de Franse taal terwijl de taal van de rechtspleging het Nederlands is. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing werd verzonden naar meester Hermans terwijl de raadsman van verzoeker meester Vanbesien is, hetgeen blijkt uit het schrijven van 22 april 2010 van meester Vanbesien en eveneens uit diens aanwezigheid tijdens het gehoor. In een derde onderdeel onderneemt verzoeker een poging om de motieven van bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel en de manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niets gemotiveerd wordt omtrent het subsidiair beschermingsstatuut terwijl uit de eerder bijgevoegde documenten duidelijk blijkt dat de situatie van verzoeker, met name de liefde tussen twee mensen van verschillende geloofsovertuigingen,

niet aanvaard wordt in Syrië en zij omtrent de discriminaties hiertegen niet terecht kunnen bij de plaatselijke autoriteiten.

Er werden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidbeginsel, alsook de manifeste appreciatiefout inroept omwille van de in het eerste middel eerste twee aangehaalde redenen, wijst de Raad op wat volgt.

Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet geschonden is omdat het Nederlands werd aangeduid als de taal van de procedure terwijl het interview op het Commissariaat-generaal in het Frans-Arabisch geschiedde omdat de tolk de Nederlandse taal blijkbaar niet machtig was, merkt de Raad op dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 29 april 2004, nr.130.849; RvS 30 november 2005, nr. 152.013). Gelet op het feit dat alle stukken in het administratief dossier in het Nederlands, de taal voor de rechtspleging, werden opgesteld is er geen sprake van een schending van een substantiële vormvereiste of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aantoonde dat bepaalde elementen van zijn asielrelaas, omwille van de vertaling van het Arabisch naar het Frans, verkeerd zouden zijn vertaald of geïnterpreteerd.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt een kopie van de bestreden beslissing naar meester Hermans te hebben verstuurd terwijl de raadsman van verzoeker meester Vanbesien is, hetgeen blijkt uit het schrijven van 22 april 2010 van meester Vanbesien aan het Commissariaat-generaal en uit diens aanwezigheid tijdens het gehoor. De Raad stelt vast dat uit de elementen van het administratief dossier inderdaad blijkt dat meester Vanbesien voor het gehoor zijn tussenkomst als advocaat meldde en dat hij verzoeker tijdens het gehoor van 5 mei 2010 vergezelde, doch dat het Commissariaat-generaal op 20 mei 2010 bij faxbericht op de hoogte werd gesteld van de tussenkomst van meester Hermans. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing correct naar meester Hermans verstuurde zodat ook hier de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de manifeste appreciatiefout niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4. Uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat hij Syrië verlaten heeft uit vrees voor eerwraak en voor vervolging vanwege de autoriteiten. Verzoeker begon als christen in februari/maart 2009 een relatie met een moslimmeisje, F.. Het koppel diende hun relatie verborgen te houden voor hun families omwille van hun verschillend geloof en spraken in het geheim af. Enkel een vriend van verzoeker, P., was op de hoogte van de relatie. Na enkele maanden had het koppel seksuele betrekkingen, zonder hierbij voorzorgen te nemen. F. ontdekte dat ze zwanger was en sprak hierover aan de telefoon met verzoeker. De moeder van F. hoorde echter het telefoongesprek waarop dit abrupt werd beëindigd. Verzoeker dook onder in het huis van A. in afwachting van het verdere verloop van de situatie. De familie van F. viel gewapend het huis van P. en A. binnen op zoek naar verzoeker en ook een patrouille van de Criminele Veiligheid kwam in het huis en het atelier langs op zoek naar verzoeker. Verzoeker vernam dat hij naar aanleiding van een klacht van de familie van F. bij verstek veroordeeld was tot enkele jaren gevangenisstraf en verliet Syrië met de hulp van een smokkelaar. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 26 november 2009. Hij werd geacht afstand te hebben gedaan van deze asielaanvraag omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken zich aan te bieden. Verzoeker heeft op heden geen contact meer gehad met F. of P..

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het niet kan overtuigen dat verzoeker en zijn geliefde, zich bewust van de risico's van hun relatie, afspraken in een cafetaria of in een openbaar park, plaatsen die bezwaarlijk als discreet kunnen worden bestempeld en waar ze het risico liepen door familie of vrienden te worden gezien, (ii) het evenmin kan overtuigen dat zij seksuele betrekkingen hebben gehad zonder voorzorgen aangezien zij zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van de consequenties wanneer zou blijken dat verzoekers vriendin geen maagd meer was, meer nog, wanneer zou blijken dat zij zwanger was, (iii) het merkwaardig is dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat hij ervan beschuldigd werd F. te hebben verkracht, hij tot een aantal jaren gevangenisstraf werd veroordeeld en dat er een officiële veroordeling bestaat, (iv) het niet geloofwaardig is dat hij niet weet tot hoeveel jaar gevangenisstraf hij werd veroordeeld, noch door welke rechtbank, (v) het niet overtuigend is dat hij de ene keer ontkent officieel gezocht te worden en dat er een arrestatiebevel op zijn naam was uitgegeven

omdat ze hem anders zouden hebben opgepakt, en dat hij de andere keer verwijst naar een veroordeling bij verstek, (vi) het ongeloofwaardig is dat hij de Syrisch-Turkse grens zou zijn overgestoken in het bezit van een paspoort waarvan hij enkel de naam kende waarop dit document was uitgegeven, (vii) het feit dat hij heeft nagelaten inspanningen te leveren om nieuws van zijn geliefde en zijn persoonlijke situatie te verkrijgen, andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (viii) de vaststelling dat hij zich niet aangeboden heeft voor zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag, eveneens zijn geloofwaardigheid ondermijnt, en (ix) zijn uittreksel uit de burgerlijke stand slechts betrekking heeft op zijn identiteit, dewelke niet ter discussie staat en de door zijn advocaat neergelegde algemene rapporten evenmin van dien aard zijn bovenstaande appreciatie te wijzigen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.7. De Raad is van oordeel dat aan het door verzoeker opgediste liefdesrelaas geen geloof kan worden gehecht. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij en zijn vriendin een andere religie zouden hebben, zij wisten dat zij daarom hun relatie geheim moesten houden voor hun familie, haar familie radicaal is en haar vader voor zijn pensioen in het leger of in de mukhabarat werkte en mede gelet op de bijgebrachte documenten waarin bevestigd wordt dat een relatie tussen een christelijke jongen en een moslimmeisje grote risico's met zich meebrengt, is de Raad van oordeel dat, rekening houdende met de culturele context, verzoeker en zijn vriendin veel omzichtiger tewerk zouden zijn gegaan. Dat verliefde mensen er vanuit gaan dat zij alles aankunnen, kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker voert thans in zijn verzoekschrift aan dat het niet vreemd is dat zij deze risico's namen omdat zij elkaar ontmoetten in twee verschillende wijken en/of gemeenten van dezelfde stad waarbij er helemaal geen vermenging is van de ene naar de andere wijk, doch deze verschoningsgrond strookt niet met zijn verklaring tijdens het gehoor dat ze elkaar ontmoetten in "een *cafetaria die iets verder gelegen was of in een publiek park*" (CGVS, gehoorverslag p. 3). Verzoeker verklaart weliswaar verder tijdens het gehoor (CGVS, gehoorverslag p. 4) dat zij een taxi namen naar een meer afgelegen plaats waar haar familie niet kwam, doch dit neemt evenmin het risico weg dat er kennissen van de familie van verzoeker of F. of iemand anders hen zou herkennen. Dat zij er steeds voor opletten om niet in het openbaar te zoenen of hand in hand te lopen, doet geen afbreuk aan het risico om samen gezien en herkend te worden. Dat een moslimmeisje zou gezien worden in het gezelschap van een onbekende jonge man, is immers op zich reeds voldoende ernstig in de ogen van een streng religieuze moslimfamilie. Evenzeer kan het niet overtuigen dat verzoeker en zijn vriendin zonder enige voorzorg te nemen, seksuele betrekkingen hadden. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het in de Syrische context, en allerminst tussen koppels met gemengde geloofsovertuigingen, niet vanzelfsprekend dat ze seksuele betrekkingen hebben en, in zoverre een verliefd koppel niet aan de drang zou kunnen weerstaan om seksuele betrekkingen te hebben, kan er op zijn minst vanuit gegaan worden dat zij voorzorgen nemen met een condoom of anticonceptie. Het verweer dat er geen gevaar bestond dat zij betrappt zouden worden omdat zij enkel seksuele betrekkingen hadden in de woning van verzoeker en P., neemt dit risico om zwanger te worden niet weg.

De Raad stelt ook vast dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt onderstreept door de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts vermeldde dat tegen hem een klacht werd ingediend terwijl hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij ervan beschuldigd werd F. verkracht te hebben, hij bij verstek tot een aantal jaren gevangenis was veroordeeld en er zelfs een officiële veroordeling zou bestaan (CGVS, gehoorverslag p. 5). Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij, van bij de aanvang van de procedure, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land

van herkomst. In casu is het dan ook niet aanvaardbaar dat verzoeker een dergelijk essentieel element als een veroordeling onvermeld laat op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker tracht deze ommissie te verschonen door te stellen dat het voor hem nog steeds zeer onduidelijk is wat er juist gebeurd is in Syrië aangaande zijn persoon en dat hij de informatie slechts via via heeft vernomen en zelf nooit verhoord is geweest door de politiediensten zodat hij niet weet of hij enkel gezocht werd voor een verhoor of hij reeds veroordeeld werd. Deze verklaring houdt geen steek vermits verzoeker op deze manier zelf aantoont dat hij niet weet waarom hij nood heeft aan internationale bescherming, een klacht of een veroordeling. De Raad is van oordeel dat een vlucht uit het land van herkomst een belangrijke en moeilijke stap is zodat mag verwacht worden van de persoon die dit initiatief neemt dat hij zich terdege heeft geïnformeerd over zijn toestand. Vermits verzoeker geen klaarheid kan scheppen over de gevolgen van zijn beweerde verhouding met een moslimmeisje kan hij de Raad niet overtuigen van zijn relaas en de vervolgingsfeiten, waarvan hij overigens geen enkel begin van bewijs indient.

Dit klemmt des te meer nu hij geen enkele toelichting kan geven over het lot van zijn vriendin. Verzoeker stelt weliswaar dat hij dit in eerste instantie geprobeerd heeft maar dat dit naderhand vergeefse moeite bleek te zijn, en dit zowel in het belang van zijn veiligheid als deze van F. was, doch de commissaris-generaal merkte reeds terecht op in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat hij F. enkel via P. zou kunnen bereiken en hij niemand anders betrouwbaar zou leren kennen hebben in die zeven jaar waarin hij in Aleppo woonde om informatie te bekomen. Gelet ook op het feit dat verzoeker via vrienden van zijn kozijn een uittreksel van de burgerlijke stand zou hebben ontvangen en via hen te weten zou gekomen zijn dat de Criminele Veiligheid bij zijn familie was langsgelopen, is het niet aanvaardbaar dat verzoeker zelfs niet aan deze vrienden gevraagd heeft om informatie over de toestand van zijn vriendin te verkrijgen. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat hij pogingen heeft ondernomen om nieuws te bekomen over zijn zwangere geliefde.

Voorts kan van een kandidaat-vluchteling die reist met valse papieren verwacht worden dat hij op de hoogte is van de essentiële elementen van zijn vals document. Dat het algemeen geweten is dat mensensmokkelaars afspraken hebben met de grenswachters en dat zij voor een bepaald bedrag hun ogen sluiten bij het nakijken van de papieren van personen, is een blote bewering die geen afbreuk doet aan het risico om tijdens de reis tegen de lamp te lopen, zodat de smokkelaar die zelf meereisde er alleen maar belang kan bij hebben om zijn "klanten" de nodige informatie te geven en op te dragen de gegevens in het paspoort uit het hoofd te leren voor het geval er problemen zouden opduiken.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas en aanvoert dat hij en zijn vriendin op vele vlakken gediscrimineerd worden omwille van hun relatie en zij met hun eventuele klachten niet terecht kunnen bij de plaatselijke autoriteiten, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in de uittreksels van 'International Religious Freedom Report 2009', het 'Country Report on Human Rights Practices 2009' en het 'Algemeen Ambtsbericht Syrië september 2009' niet. Verzoekers bewering dat uit deze rapporten blijkt dat het algemeen niet aanvaard wordt in Syrië dat twee mensen van verschillende geloofsovertuigingen een relatie zouden aangaan en zouden kunnen trouwen, is onvoldoende om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480). De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet loopt.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS